

Libris
Respect pentru oameni și cărți

DIN LUMEA CELOR CARE NU CUVÂNTĂ

Emil Gârleanu

FRICOSUL

ȘI

ALTE POVESTIRI

EDITURA CARTA ATLAS

Fricosul	3
Grivei	6
Căprioara	11
Cucoșul	14
Când stăpânul nu-i acasă!	18
Gândăcelul	23
Cioc! cioc! cioc!	27
În curtea mea	33
Mărinimie	39
Cât un fir de neghină	41
Sărăcuțul!	45
Călătoare!	49
Cântărețul	54
Luptătorii	58

Fricosul

Iarnă. Noapte lucie pe o lume ca din povești: copaci de zahăr, câmp de cristal, iaz de oglindă. Și în cuprinsul larg, uriașul policandru al cerului își aprinde, una câte una, luminile, ca într-o nemăsurată sală de danț. Viețuitoarele pustietății sunt îmbătăte de țarnele acesta: zbor ca ziua; poposește pe labe, în hătișuri, și privește nemîșcat; stă lângă vizuină și nu se îndură să meargă la vânat; pleacă creangă lângă creangă, și hoinărește, ca o deșuchiata, pădurea întreagă. Iar iepurele a zbughit-o la jucat. Încet, ascultând, ispitind, a ieșit tiptil-tiptil din curătură, și când a ajuns la margine, și-a văzut întinderea lucie de zăpadă, a început să sară de bucurie:

„Poate mai întâlnesc un prieten”, își zise iepurașul.

Și gândul îi răspunse:

„Poate mai întâlnești un prieten”...

Și iar țupai-țupai, iepurele sare vesel:

„Poate dau și peste o prietenă”.

Și gândul:

„Poate dai și peste o prietenă”.

Și mergând aşa, iepurașul cu gândul, își vorbesc:

„Ce lumină, și totuși luna încă nu a răsărît”.

„... și totuși luna încă nu a răsărît”.

„Dar o să răsară”.

„... O să răsară”.

Și cum mergea pe marginea unei vâlcele, iepurașul se opri o clipă să se odihnească. Atunci, de la spate, se ridică, albă și ea, ca de gheăță. Stelele păliră; pădurea, , tuțele își dezbrăcară deodată umbra. Iar iepurașul împlinește de groază: chiar de lângă el,

se întinse pe pământ o arătare cu două coarne grozave. După clipa de spaimă, iepurașul se

destinse ca o coardă și o zbughi la goană, se prăvăli
în vale, veni de-a dura ca un bulgăre, se sculă și iar
se rostogoli, până jos; apoi o luă de-a dreptul, tăind
câmpul. Se opri tocmai în stuhăria iazului.

Acolo, de-abia suflând, se ghemui cu ochii închiși...
să nu-și mai vază umbra!

Grivei

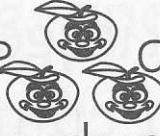

Ebătrân. Înțelege că-i bătrân, că-i netrebnic, că cele câteva zile ce i-au mai rămas sunt o povară pe capul tuturora. De când s-a și îmbolnăvit, nu-l mai strigă nimeni, nu-l mai mângâie nici o nu se mai întoarce spre el nici o pereche de . A slujit cu credință.

20 de ani, vară și iarnă, în curtea aceasta a trăit și a păzit-o. În nopțile de toamnă, cu ploile repezi și pătrunzătoare, în nopțile de iarnă, cu vîfornițele năprasnice, el nu stătea în cușca lui; suflând cu greu, încordându-și mușchii, căci era vânos, tăia troianul, cutreiera toate colțurile grădinii și, lătrând, dădea

Libris.RO
Recenzie și comentarii cărți

de știre că nu e chip să te poți apropiă de casa stăpânului... Dar în seara aceea, când prinse de pulpa piciorului pe hoțul care furase din pomul de lângă gard! Ani de-a rândul simțise durerile loviturii de ciomag pe care i-o dăduse atunci în creștetul capului. Și altă dată... Dar câte nu făcuse, câte nu suferise Grivei, dulăul credincios al curții!

Însă vremea trece; viața, cu ea. Și-acuma îmbătrânișe! Nu se mai putea duce nici până la ușa bucătăriei, să capete un , să-l lingă. Rămânea uneori zile întregi fără să înghită nimic, fiindcă nu se putea mișca. Și-acum, în urmă, avea niște dureri grozave. Urla. Și mai ales noaptea, când nu avea cu ce să se mai ia, când nu mai vedea pe ceilalți câni, când rămânea singur, numai el și suferința lui, mai ales nopțile îl chinuia boala. Și urla. Mai întâi gemea, înăbusit, cu gura închisă, cu limba zgârcită,

gomea adânc, ca și cum i se desfăcea din piept.
Apoi îl apucau fiorii; spasmurile îi descleștau țălcile, și gemetele îi ieșeau mai tari, mai ascuțite. Apoi plângea, plângea cum oamenii, cu fierbinți, cari îi lunecau pe bot și parcă-l ardeau. Și-n urmă, înnebunit de durere, nu mai putea răbda, în urmă urla, urla groaznic, din toată puterea măruntaielor lui, cu toată încordarea glasului, urla însăspimântător, de răsuna până în depărtări, de unde-i răspundeau ecoul ca un alt câne care îi plângea de milă. Și dimineața, când zorii zilei mijneau, adormea, sleit, pe culcușul lui de paie.

Și toți ai casei cari treceau pe lângă el îl blestemau. Toți. Urletele lui le turbura liniștea nopții, le curma somnul și-i făcea să tresără speriați în pat. Iar unii credeau că prevestește ceva rău, că prevestește moarte cuiva. El îi auzea vorbind, îi auzea și-i înțelegea.

Cu ochii blânzi, șterși de boală, îi urmărea până ce se făcea nevăzuți.